

DE WEE MOEDS WEKEN

KEVIN
GOES

De
Nieuwe
Uitgeverij

De Weemoedsweken

Kevin Goes

Eerste digitale inkijkexemplaar, Juli 2014
Tweede digitale inkijkexemplaar, Juli 2014
Derde digitale inkijkexemplaar, Augustus 2014

© Kevin Goes, 2014

© Nederlandse digitale uitgave: De Nieuwe Uitgeverij, 2014

ISBN: 978-94-91983-03-0

www.DeNieuweUitgeverij.nl | www.HandvolWeemoed.com

T., K., L. en vooral D., bedankt!
Zonder jullie was dit boek er nooit geweest.

- Proloog -

“Gooi nog maar eens vol, Jakob.” Ik was nog nooit van mijn leven in deze kroeg geweest, maar in de twee uur die ik hier nu doorbracht, was ik al een hoop te weten gekomen over de barman. Ik wist zelfs dat Jakob getrouwd was, twee kinderen had en hier al dertien jaar werkte. Het was zo’n typisch Amsterdamse volkskroeg. De enige muziek die gespeeld werd, waren liedjes van André Hazes. En als er al iets anders voorbij kwam, dan leek het verdomd veel op André Hazes. De gordijntjes voor de ramen waren geel van de rook, de muren kleurden mee. Aan de muren hingen foto’s van Amsterdam, zoals het er eens uitgezien had. Amsterdammers romantiseerden hun stad soms nog meer dan Parijzenaren. De twee uur die ik hier nu aan de bar doorgebracht had, waren voorbij gekropen. Ik was al aan mijn zesde of zevende whisky bezig, zelf was ik de tel bij drie kwijt geraakt. Jakob had al twee keer aangegeven dat het wellicht beter was als ik naar huis ging, maar zolang ik dubbel betaalde voor mijn Scotch, zeurde hij niet. Ik drukte mijn laatste sigaret uit in de asbak voor me.

“Mart?! Wat doe jij nou hier?” Ik herkende haar stem uit duizenden. “Ik dacht dat jij verbannen was uit Amsterdam?”

“Dat valt wel mee, er zijn maar een aantal kroegen die mijn aanwezigheid niet appreciëren.”

Ik draaide me om. Daar stond ze, Jaqueline. Ook al was ze onderhand de dertig gepasseerd, ze bleef een geweldig mooie verschijning.

“Wat brengt jou hier dan? Dit is nou niet echt een café waar ik jou zou verwachten,” zei ze en ze had gelijk, maar waar moet je anders heen en het was bij haar om de hoek, dus de kans was aanwezig dat zij binnen zou wandelen.

“Ach je kent het wel, ik sta al drie dagen droog en studentes vinden me geil.” Ik loog, ik stond pas twee dagen droog, maar drie klonk mooier.

Jaqueline keek om zich heen. “Het enige wat je hier zult vinden, zijn mannen zoals jij en vrouwen die de vijftig zijn gepasseerd.”

“Niet echt mijn doelgroep, maar het kan er mee door. Ik kwam eigenlijk voor jou,” zei ik en ik schrok van mijn eigen eerlijkheid. Ik had haar wel eens horen praten over deze kroeg en nu was ik toch in de buurt.

“Voor mij? Hoezo?”

“Mijn psycholoog heeft me aangeraden om bij je langs te gaan.” Ik keek haar aan, maar door haar helderblauwe ogen werd ik al snel genoodzaakt om mijn ogen af te wenden en naar mijn glas te kijken. “Hartzeer of zoiets. Ik moest met je praten.”

“Martijn, het is vijftien jaar geleden dat wij uitgingen,” ze klonk een beetje geïrriteerd. Het was namelijk niet de eerste keer dat ik bij haar kwam met zo’n verhaal. “Wanneer groei je er overheen?”

“Als ik deze op heb lieverd,” ik pakte mijn glas, draaide het om en zette het op de bar. Jakob de barman keek me boos aan, omdat ik met het omdraaien ook de resterende Scotch over de bar heen gegooid had. Ik lachte, stond op en deed mijn jas aan.

“Waar gaan we heen?” vroeg Jaqueline.

“Ergens anders heen, ik verveel me.” Om die uitspraak kracht bij te zetten, simuleerde ik een geeuw. Ze giechelde. “Weet jij nog iets goeds?”

“Jimmy Woo?” zei ze.

“Nope, niks in de binnenstad, dat is de “no-go-area,” neem me maar mee naar zo’n raar links café op de wallen, daar kunnen ze me wel waarderen.”

Jaqueline was één jaar jonger dan ik en ik was al verliefd op haar vanaf het eerste moment dat ik haar zag. Ik woonde toen nog in Maastricht, de stad waar ik geboren was. Het duurde vrij lang tot zij door had dat ik een oogje op haar had, maar vanaf toen was het raak. De hartstocht die ik voor haar voelde, heb ik bij niemand anders meer gevoeld. Ik heb het overal gezocht en zocht het nog steeds, maar ik bleef hopen op haar. Valse hoop, want ze was alweer vijf jaar getrouwd met een of andere zakenman. “Iemand die het wel gemaakt heeft in zijn leven,” zoals ze me ooit toebeet. Iemand die het wel gemaakt heeft in zijn leven... Ik heb het ook gemaakt, maar heb alles weer afgebroken. Eens was ik de jongste anchor ooit van het RTL nieuws, had een gouden toekomst, de wereld lag nog voor mijn dertigste verjaardag voor mij open. Maar als je hard klimt, kun je ook hard vallen. Jaqueline keek me aan.

“Waar denk je aan?” weer die doordringende ogen. Snel, wegstijgen! Die ogen werden nog eens mijn dood.

“Aan het leven,” zei ik op zijn deftigst terwijl ik een sigaret opstak.

“Kun jij ooit serieus terugkijken op je leven?” ze meende het, want ze klonk weer een beetje geïrriteerd. Dat was de emotie die ik de laatste jaren meestal bij haar los maakte.

“Wie weet...” antwoordde ik en ik keek weg. Ik nam een hijs van mijn sigaret. Even geen zin in een serieus gesprek en de alcohol begon een beetje uit te werken. Had een te droge mond om een lang gesprek te voeren.

“Hier is het,” zei ze.

Zweverige hippievrouwen, mannen met baard en pijp, barvrouwje van begin twintig dat nog niets van de wereld had gezien. Genoeg potentie dus. Deze kroeg leek veel op het café waar ik net twee uur doorgebracht had. Ook hier hing een rookwalm die door een blok hout heen kon stoten en de muziek die hier gedraaid werd, was ook louter Amsterdams. Het volk was wel wat jonger, dat dan weer wel.

“Wat wil je drinken?” vroeg ik aan Jaqueline, die kuchte. De vrouw van mijn dromen rookte al jaren niet meer, dus moest altijd even wennen aan de enorme rookwolken in kroegen. Voor haar kon het rookverbod dan ook niet gauw genoeg ingevoerd worden.

“Wat drink jij?” Het was fijn dat ze me nu voor de verandering eens lief aankeek, in plaats van de boze en geïrriteerde blikken die ik tot dan toe ontvangen had.

“Wat de pot schaft, ik ben niet zo moeilijk,” ik lachte.

Ze lachte terug: “Doe mij dat ook maar dan.”

Ik liep naar de bar, nu zou ze het krijgen ook.

“Doe mij twee longdrinkglazen met Chocomel, wodka, jenever en... tabasco.” Ik noemde de eerste vier dingen die in me opkwamen.

Het meisje keek me vol ongeloof aan. “Uhm... Met ijs?” vroeg ze twijfelend.

“Nee natuurlijk niet! Wie heeft jou dit vak geleerd? Ken je de Hot Negro niet?” Ik verzon snel een naam voor het zojuist in mij opgekomen drankje. Ik keurde de naam in mijn hoofd goed, maar liet niet blijken dat het onzin was.

“Nee sorry... wat was het ook alweer?”

Shit. Goede vraag meid, goede vraag. Ze testte me. Niet laten merken dat je twijfelde.

“Chocomel, whisky, jenever en tabasco.” Zei ik zonder te blozen.

“Maar het was toch met wodka?” Zei ze.

“Probeer je mij nou van de wijs te brengen? Ik drink dit drankje overal, ik weet best wat er in zit.” Ik werd kwaad, ze probeerde me uit de tent te lokken.

Ze vulde de glazen en toetste iets in op de kassa. Alsof er een code was voor zelfverzonnen drankjes.

“Veertien euro vijftientig alstublieft.”

“Krijg ik er dan ook een lapdance bij?” Bijna vijftien euro voor twee drankjes? Woonde ik tegenwoordig in Zweden of hoe zat dat?

Ze schrok. “Nee meneer, dit is gewoon voor de twee drankjes. Voor een lapdance moet u toch echt beter uw best doen.”

Bingo. Het eerste project in deze kroeg liep.

“Ik betaal wel even, meneer hier zal wel geen geld meer over hebben.” Het was Jaqueline, ze had delen van het gesprek meegekregen en vond dat het tijd was om mij bij het jonge barvrouwkje vandaan te halen. Ik wist niet wie ze redde. Ik had inderdaad te weinig geld, maar had me er wel met een mooi verhaal vanaf gebracht.

Ze nam een slok en hoestte: “Wil je me dood hebben? Wat is dit voor een troep?”

“Dit ken je toch wel? Is Hot Negro, super hip.”

“Nog nooit van gehoord, wat zit er in?” Ze veegde met haar mouw langs haar gezicht om de resten chocomel van haar mond af te halen.

“Chocomel, wodka, whisky, jenever en tabasco,” zei ik, nog altijd volhoudend dat het een bestaand drankje was.

“Gadverdamme, Mart. Hoe kun je me nou zoiets geven? Je weet toch dat ik normaal alleen rosé drink.” Daar was die boze blik weer. Ik had de avond alweer compleet verkeerd aangepakt.

Natuurlijk wist ik wel dat Jaqueline alleen maar rosé dronk, maar ik deed net alsof. Ik lachte naar het barmeisje, die ons gesprek nauwlettend volgde. Ze was blond, lachte grappig en had een prachtige glans over haar gezicht. Ik was voor de eerste keer deze avond verliefd. Nou ja, eerste keer, als je die vrouw in de vorige bar die mij een biertje verkocht niet meerekende. Dat had toch niks kunnen worden, ik was nog niet dronken genoeg voor een vrouw van eind vijftig.

“Hoe vaak heb je haar al uitgekleed met je ogen?” Jaqueline was er ook nog.

“Drie keer,” ik loog weer. Maar drie bleef een prachtig getal.

“Ik snap niet dat jij elke keer weer kan beweren dat je nog altijd van mij houdt.”

“Je hebt ‘houden van’ en je hebt ‘leuk voor een avondje,’” fluisterde ik, zodat de leuke barmeid het niet zou horen.

“Bang dat ze je hoort?” Ze schreeuwde haast, waarop een aantal mensen in de buurt geïrriteerd opkeken uit hun eigen gesprek. “Voor iemand die altijd zegt wat hij denkt, ben je zeer achterbaks.”

“Achterbaks? Dat is een nieuwe,” ze had me al veel genoemd, vaak ‘eikel’, ‘lul’ of ‘koning’, maar achterbaks was ik nog nooit. Ik wist alweer waar dit op uitliep, wij kregen ruzie, zij stormde de zaak uit en ik eindigde met een of andere meid.

“Ik heb geen zin in ruzie, Martijn,” ze was weer rustig. “Dus ik ga nu maar vast, veel plezier met hem,” ze keek naar het barmeisje terwijl ze dat laatste uitsprak.

Ik haalde mijn schouders op en ging aan de bar hangen terwijl de deur achter me dichtviel. Ik nam nog een slok van mijn Hot Negro en moest toegeven dat dit niet het lekkerste brouwseltje was wat ik ooit verzonnen had. Ik lachte naar de barmeid, maar zij keek van me weg.

“Hoe komt het dat het zo misgegaan is met jou?” Sanne heette ze. Alle meisjes van begin twintig heten Sanne of Anne. Ze kroop nog eens over me heen. Ik greep haar met beide handen in haar naakte zij en ze kreunde.

“Ik denk dat drankjes als de Hot Negro er veel aan bijgedragen hebben.”

Ze lachte. “Ik weet nog dat ik je wel eens op tv zag toen ik op de middelbare school zat.”

Ik werd steeds ouder en de meisjes bleven te jong. Ik hield van mezelf.

“Ik was ontzettend verliefd op je, met je krullend haar en je arrogante uitstraling.” Ze ging met een vinger over mijn rug en keek me zwoel aan. Ik genoot van elke aanraking van haar vingertop. “Je bent geen spat veranderd, behalve het iets onverzorgdere uiterlijk.”

Zij noemde het onverzorgd, ik noemde het quasi nonchalant.

“En nu lig je hier in mijn bed! Ik kan niet wachten om het aan iedereen te vertellen.”

Jawel hoor, het was een glory hunter.

“Oh shit, ik moet naar college!” Ze sprong uit bed en haastte zich richting de badkamer. Heerlijke achterkant, ik hield van een mooi uitzicht.

“Wat studeer je eigenlijk?” vroeg ik, om toch een beetje geïnteresseerd over te komen, we hadden het nu al zo lang over mij gehad.

“Psychologie!” riep ze vanuit de badkamer.

“Dan heb je nu een mooi onderwerp voor je scriptie.”

Ze kwam alweer uit de badkamer. Ik had nog nooit meegemaakt dat een vrouw zich zo snel douchte. Ik keek op mijn telefoon om te kijken hoe laat het was. Ik was in de afgelopen jaren nog nooit voor negen uur uit bed gekomen.

Terwijl ze haar blouse dichtknoopte keek ze me aan. “Wat is je telefoonnummer?”

Ik stopte mijn telefoon onder mijn kussen, stapte uit bed en trok mijn boxershort aan.

“Ik heb geen telefoonnummer.”

Ze zei de laatste vijf minuten van onze eenmalige ontmoeting niets meer.

“Met Tillaert. Ik heb binnen vijf minuten een column van je nodig, anders sta je nu alweer op straat!”

Shit. In alle haast vergeten dat ik ook nog een baan had. Na veel omwegen was ik uiteindelijk weer in Tilburg beland. Ik woonde weer waar ik ooit, in een ver verleden, Journalistiek gestudeerd had. De cirkel was rond, zou je kunnen zeggen. En ik had een ‘baantje’. Ik schreef elke week een column voor het Tilburgs Nieuwsblad, een plaatselijk sufferdje.

“Rustig, hij is al bijna af.” Ik moest nog beginnen. “Ik stuur hem zo op.”

Terug

Na vele omwegen ben ik weer terug in Brabant. Jarenlang dacht ik dat mijn geluk in de Randstad lag, maar het enige wat ik daar gevonden heb is drank. Heel veel drank. En daar wordt een mens toch echt niet gelukkiger van. Geloof me, ik heb geprobeerd om er gelukkiger van te worden. En in den beginne werkt dat. Uitstekend zelfs. Je vergeet al je problemen en alles en iedereen om je heen is mooier.

Maar je wordt wakker met nieuwe problemen.

Zoals hoofdpijn, maar ook vele vragen als: 'wie is dit naast me?' en 'wat is er gisteren gebeurd?'

En de vraag die het meest blijft hangen, de vraag 'wat ben ik aan het doen?'

En dan ga je denken: waar was ik het gelukkigst? Was dat nou echt in de Randstad? Of was dat in mijn geboortestad?

Allebei niet. Ik ben geen Limburger meer en ik word met de nek aangekeken in Amsterdam. Want ik heb 'het niet gemaakt'. En dan laten de mensen je vallen.

En daarom ben ik terug in de stad waar ik het gelukkigst was. Terug in Tilburg. Een stad die bij me past, Bourgondisch, maar toch ook niet af. Want ik ben nog niet klaar.

Ik ben net als Tilburg ook nog lang niet af.

Week 1: half oktober

(Flogging Molly – The Worst day since Yesterday)

Well I know, I miss more than hit

With a face that was launched to sink

An' I seldom feel, the bright relief

It's been the worst day since yesterday

If there's one thing I have said

Is that the dreams I once had, now lay in bed

As the four winds blow, my wits through the door

It's been the worst day since yesterday

Zondag

We zaten nu al ongeveer een half uur op deze plek, bij de fontein die een enorme herrie maakte. Misschien kwam het door die herrie, maar we hadden nog geen woord gewisseld. Zo ging het wel vaker, maar zo lang had het nog nooit geduurd. We keken elkaar aan en grijnsden. Dit was nu onze humor. Niemand die het snapte, behalve wij dan. Dolf en ik hadden hier afgesproken. Bij de fontein voor het stadhuis. Het lelijkste stadhuis van Nederland. Het was waarschijnlijk in Tilburg neergezet, omdat de Efteling het afgewezen had. Dat park had al de Fata Morgana en die attractie was mooier dan dit stadhuis, dat nog het meest leek op een kasteel uit het Midden-Oosten met een paar rare torentjes erop. Dolf en ik zaten bij elkaar op de middelbare school en sindsdien waren we beste vrienden. Alhoewel we qua innerlijk veel op elkaar leken, waren we uiterlijk nogal verschillend. Dolf was een stuk flinker dan ik, had kort, blond haar en scheerde zich elke ochtend glad. Hij droeg eigenlijk altijd een net pak, wat natuurlijk flink afstak bij het kloffie waar ik meestal in rondliep. Dolf was ook meer van de kleuren dan ik. Waar mijn garderobe bestond uit zwarte t-shirts, zwarte truien, spijkerbroeken en zwarte schoenen, konden bij hem de overhemden niet gek genoeg gekleurd zijn. Vandaag droeg hij een paars overhemd met bloemetjesmotief. Dolf Vreemdeling had een of andere goede baan bij een grote verzekeraar en was gelukkig getrouwd. Nou ja, gelukkig... Hij was getrouwd. En nu gingen we weer eens ouderwets op stap, het vrouwtje was namelijk buitenshuis.

“Waar denk je aan?” vroeg ik.

“Aan vier sapcentrifuges, een spoorbiels en wat Finse meren,” antwoordde Dolf.

“Ha, Gumbah...” dacht ik, tot mijn eigen afgrijzen toch hardop, we hielden er niet van om onze bronnen vrij te geven. We keken elkaar aan en lachten, deze keer was het door de vingers gezien. Ik nam nog een laatste hijs van mijn peuk en gooide die voor me op de grond, waar zich in het laatste half uur een klein hoopje had gevormd van afgedankte sigarettenoverblijfselen. In die tijd had Dolf er volgens mij één of twee gerookt. De andere vijf waren van mij geweest. Remmen waren nou eenmaal niet echt mijn ding.

“Arbeit macht Frei,” Dolf stak zijn rechterhand omhoog. Niet dat hij de sympathieën van Adolf Hitler nastreefde, hij hield er gewoon van om te provoceren. En daarom hield ik van hem.

“Lul niet!” Ik lachte.

“Polly?” vroeg Dolf.

“Polly.”

We stonden op en liepen richting het Piusplein zonder een woord tegen elkaar te zeggen. Vanaf het Piusplein moesten we, langs de lelijkste McDonalds ooit gebouwd, doorlopen richting de korte Heuvel. Daar was Polly Maggoo, de kroeg waar ik mijn studententijd had doorgebracht en waar Dolf de laatste jaren ook steeds vaker kwam. We kenden elkaar al meer dan twintig jaar en nog was het even kinderlijk eenvoudig om elkaar te amuseren. Het was oktober, maar nog steeds warm buiten. Het terras was nog open.

“Hier dan maar?” Dolf wees naar een van de laatste tafeltjes.

“Mij best,” zei ik, terwijl ik nog een sigaret opstak. Ik moest en zou gebruik maken van deze openbare gelegenheid zolang het nog kon, ook al was ik er zeker dertig keer op geweest dat het rookverbod, dat over twee maanden in ging, alleen binnen bij kroegen

zou gelden.

We gingen zitten.

“Ik hoorde van Jackie dat je haar was komen opzoeken, Tinus...” Dolf liet er geen gras over groeien.

“Klopt.” Ik had helemaal geen zin om nu over Jaqueline te praten. We hadden afgesproken om gezellig een avondje met elkaar te gaan drinken, dan was het niet de bedoeling om over serieuze zaken te praten.

“Wanneer accepteer je nou eens dat zij doorgedaan is met haar leven? Jij was zeventien toen jullie een relatie hadden, je bent nu godbetert twee-en-dertig, Nus!”

“Alsof bij jou alles zo rooskleurig is als het lijkt, Fus.” Al ons hele leven noemden we elkaar nauwelijks bij onze echte namen. Die vonden we maar saai. Vandaar dat we altijd bijnamen voor elkaar verzonnen. We werden ook steeds creatiever.

Dolf keek me aan, schudde zijn hoofd en lachte. We hielden er niet van om elkaar de waarheid te vertellen, maar als het moest dan waren we de eersten die het deden.

“Ik snap het gewoon niet, Dolfus Vreemdeling,” zei ik, terwijl ik hem doordringend aankeek.

“Wat snap je niet, Martinus Nieuwdijk?” Hij nam een peuk uit mijn pakje. Ik liet het toe, ook al wist ik dat het bijna leeg was.

“Waar ik heen moet. Lager is in ieder geval geen optie.” Ik was eerlijk. De laatste jaren waren de donkerste van mijn leven geweest. Van de ‘kroonprins’ van de Nederlandse journalistiek tot parttime columnist bij het Tilburgs Nieuwsblad. Aan lager wal geraakt was niet eens de goede uitdrukking voor dit verval. Vroeger, toen ik nog op de Academie voor Journalistiek zat, droomde ik ervan om in Den Haag terecht te komen. Als echte politicus zou ik dan de keuzes maken die een land konden veranderen. Ik schopte tegen de gevestigde orde, was geen linkse journalist die vond dat alles beter moest. Nu zag ik wel eens Tilburgse politici lopen, hier door de straat, als ik met Dolf een paar biertjes zat te drinken. De politici waren niet meer zo vervreemd van mij als vroeger en dat was een nadeel. Want iedereen kon nu de politiek in, waardoor het tot een groot circus was verworpen. Een circus waar de poppetjes belangrijker waren geworden dan de feiten, een circus dat zich had vervreemd van een uit de hand lopende samenleving. Ik kon me er niet meer zo druk over maken, waar ik zelf van stond te kijken.

“Waar zit je met je hoofd, Tijn?” Dolf duwde even tegen mijn schouder. Het gebeurde mij wel vaker dat ik even afdwaalde terwijl ik ergens met iemand was.

“Vreemd genoeg nog steeds hier op het terras.” Ik drukte mijn peuk uit in de asbak.

“Wat wil je drinken? Die meid schiet niet op.” Dolf stond op van zijn stoel en liep al half richting de voordeur van de Polly.

“Dubbele?” Het was meer een retorische vraag van mijn kant.

“Dubbele,” bevestigde Dolf, al kon ik dat nauwelijks meer horen.

Dolf liep richting bar. Ik verzonk weer diep in gedachten. Eigenlijk was ik net als Rorschach uit Watchmen. Dolf en Jaqueline waren doorgedaan met hun leven, hadden hun masker van het studenten- of uitgaansleven afgezet en waren in alle stilte verdergegaan in het ‘normale’ leven. Terwijl ik mijn identiteit niet af kon staan. Ik was die uitgaansman, die ‘eeuwige student’. Ik kon niet door. Ook niet toen de wereld voor me open lag, toen ik een goede baan bij RTL had. Dat masker – het masker van de man die altijd maar meer zoekt, die altijd meer moet beleven en alles wil meemaken – kon ik niet afzetten. Was het omdat ik iets miste? Was het omdat ik bang was dat ik iets

zou missen? Misschien. Ik zocht tevergeefs naar een sigaret in het pakje peuken dat op tafel lag. Ik had net al het vermoeden dat het pakje bijna leeg was toen Dolf er nog een sigaret uit haalde, maar nu wist ik zeker dat de sigaret die ik net uitdrukte, mijn laatste van dit pakje was. Toch baalde ik. Confrontatie met de harde realiteit was nooit leuk. Dolf kwam terug met twee dubbele Scotch.

Ik hief mijn glas. "Morge!"

"Morge!"

We dronken, zoals we vaker samen dronken. Het verschil tussen ons zat hem in de mate. Dolf kon stoppen, ik ook, maar wilde dat nooit. Vandaag ook niet. Ik wist alweer dat ik niet bij Dolf thuis eindigen zou, ook al zou ik dat wel willen. Het was nu pas twaalf uur en de eerste dubbele Scotch was al naar binnen gewerkt, het startsein was gegeven.

"Waarom weer terug in Tilburg, Mart?" Dolf deed iets langer over zijn glas dan ik.

"Weet niet," bekende ik. "Ik wilde terug naar de plek waar ik het gelukkigst geweest ben. En als ik terugkijk op mijn leven dan is dit de plek waar ik het meest naar terug verlangde. Zomers in het park, biertjes drinken tot midden in de nacht, optredens bezoeken op de raarste dagen en vrouwen versieren in de kroegen. Dat was de mooiste tijd van mijn leven. Die tijd wil ik herbeleven. En natuurlijk omdat jij hier woont," grapte ik.

"Wanneer word je volwassen, Tinus? Wanneer ga je nu eens beseffen dat die tijd voorbij is?" Dolf klonk harder dan hij waarschijnlijk door had en hij gooide er nog een schepje bovenop: "Jij wordt steeds ouder en de meisjes willen je op een gegeven moment niet meer."

Ah, dat kwam hard aan. Geconfronteerd worden met de harde waarheid was inderdaad nooit leuk.

"Ach, ik heb nog steeds een mysterieuze waas over me, zeggen ze. Meisjes van nu kennen me nog van tv, daar kan ik gebruik van maken." Ik haalde mijn schouders op. Dit was nu al de tweede keer vandaag dat ik de les gelezen kreeg door Dolf, die maar een half jaar ouder is dan ik. Wat gaf hem het recht te doen alsof hij alles beter wist dan ik? "Over een volgende generatie maak ik me nog niet druk, dat zien we dan wel weer."

Natuurlijk wist ik dat Dolf gelijk had. Ik kon niet voor altijd een 'has-been' blijven. Maar voorlopig ging alles goed. Dolf zag in dat dit gesprek nergens heen zou gaan. Hij zwaaide naar de terrasmeid en bestelde nog meer van hetzelfde recept. Ik glimlachte naar het meisje, maar zij was niet geïnteresseerd. Ze was midden twintig, studeerde waarschijnlijk aan de hotelschool. Lang, blond haar had ze. Beetje mollig, maar haar gezicht maakte veel goed. Als ik vanavond niks anders tegen zou komen, kon ik altijd nog hier terugkomen.

"Hoe is het met Linda?" vroeg ik, om het gesprek toch maar gaande te houden, ook al hadden we dat eigenlijk helemaal niet nodig.

"Goed, goed." Zei Dolf niet echt overtuigd. Hij maakte een wegwerpgebaar wat aangaf dat daarmee ook dit gespreksonderwerp niet gepast was op deze dag. Linda was al zeker tien jaar in Dolfs leven. Ze hadden samen gestudeerd en op een of andere manier vonden ze elkaar leuk. In die tijd dan, want tegenwoordig kon ik dat er niet meer uit halen. Linda was oud, ook al was ze net zo oud als wij. Ze deed oud, gedroeg zich oud en zag er oud uit. Alsof alle levensvreugde al uit haar lichaam gezogen was, voordat ze ook maar 35 was. Geen goed moment dus om het daar over te hebben. Mijn dubbele

Scotch werd voor me neergezet. Met ijs. Ik haalde het ijs uit mijn Scotch, legde het op het dienblad van de serveerster en lachte.

“Ijs is voor mietjes, missy.”

Ze lachte nerveus en liep weg met een dienblad gevuld met witte biertjes. Zelfs mannen dronken dat spul tegenwoordig. Zou wel hip zijn dan.

“Die is toch echt beneden jouw standaard, Martin,” zei Dolf. Hij hief het glas en knikte naar me. Ik deed hem na en zette het glas aan mijn lippen.

“Weet ik, maar je weet nooit waar je het nog voor nodig hebt. Je hebt eerder beet als je met meerdere hengels vist.” Freud zou willen dat hij dit soort wijsheden verzonnen had, dacht ik in mezelf en grijnsde.

“Heeft je psychologe je dat ook wijsgemaakt?”

“Nee, die vindt dat ik moet settelen.” Ik lachte. “Met haar zeker...” Mijn psychologe was in de vijftig en ik kon aan haar zien dat ze het altijd spannend vond als ik langskwam.

“Jij gaat nog naar bed met een non als het zou kunnen.” Mijn beste vriend lachte. “Ken jij enige schaamte?”

“Ja, ik schaam me als ik alleen onder de douche sta.”

Hij lachte. Ik lachte met hem mee. We konden elkaar maanden mislopen, maar binnen een uur was alles weer als vanouds. Zulke vrienden vond je maar één keer in je leven en dan moest je er niet aan voorbij lopen. Ik had in dat opzicht geluk gehad en ik had mijn kans met beide handen gegrepen.

“Slaap je vannacht bij mij, Marco?”

“Ik kan op dit moment van de dag nog geen garanties afgeven, Rudolpho, maar ga er maar niet van uit.” Ik schoof het laatste beetje Scotch uit het glas richting mijn keelgat, slikte, en keek zuur. De smaak van de laatste slok had me nooit goed gedaan. Dolf lachte bij het voor hem bekende aangezicht.

“Je drinkt je elke dag onder de tafel, maar die laatste drup is nog altijd een doodoener bij jou. Je bent een rare vent, Mart.” Hij zette het glas aan zijn mond en goot de voor hem resterende vloeistof soepel naar binnen. Met een grijns keek hij mij aan.

Ik hief mijn handen in de lucht: “Je sais.”

Daarna stond ik op en liep naar binnen. Achter de bar was nog een gedeelte van de kroeg en aan de linkerkant waren de wc's. Drie urinoirs en drie wc's. Snel spurte ik één van de hokjes naar binnen en ging boven de pot hangen. Er kwam gelukkig niks uit vandaag. Ik spoelde uit gewenning toch door en waste mijn handen. Terwijl ik in de spiegel keek, zag ik het ietwat mollige serveerstertje staan. Ze lachte.

“Alles goed met u, meneer Nieuwdijk?” vroeg ze. Mijn reputatie was mij ook hier voorbijgesneld.

“Mijn kat is gisteren overleden en ik zal nooit meer dezelfde zijn.”

Ze keek me glazig aan. Ze had veel antwoorden verwacht, maar dit stond niet in haar boekje.

Ik lachte: “Sorry, mijn rare humor. Nee alles is prima.”

“Mooi zo.”

Ze bleef even staan. Ik ook. Toen draaide ze zich snel om en haastte zich naar buiten.

Er verscheen een grote grijns op mijn gezicht en ik liep langzaam weg. Onderweg naar buiten zag ik een sigarettenautomaat. Even friemelde ik wat in mijn zak en ik haalde precies genoeg geld voor een pakje Pall Mall eruit. De folie ging er met een soepele beweging vanaf, ik greep een sigaret, zette hem op mijn mond en greep in mijn

achterzak naar een luciferdoosje. Er zaten nog twee lucifers in. Ik stak met een van die twee mijn sigaret aan en vervolgde mijn weg langs de bar naar buiten, naar het tafeltje waar Dolf ongeduldig op me zat te wachten.

“Vanwaar de grijns?” Hij gaapte me aan. Normaal wanneer ik al zo vroeg naar de wc moest, was er zeker geen grijns op mijn gezicht te zien.

“Miss Piggy checkte me van top tot teen alsof ik een heerlijk hamlapje was.”

Hij wist meteen wat ik bedoelde. We waren na al die jaren zo op elkaar ingespeeld dat er maar heel weinig woorden nodig waren om elkaar duidelijk te maken waar we mee bezig waren.

Het e-boek 'De Weemoedsweken' van Kevin Goes is vanaf 13 oktober in alle digitale boekhandels verkrijgbaar.